

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/145/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112011151
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Ryant
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6112011151.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v trestnej veci proti obžalovanému C. Q., pre pokračovací prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1,2 písm. b) Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 15. januára 2014, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Ryanta a sudcov JUDr. Alojza Palaja a JUDr. Slavoj Sendeckého, o odvolaní obžalovaného C. Q., proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 07.10.2013, sp.zn. 4T 112/2012 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného C. Q. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Banská Bystrica uznal označeným rozsudkom obžalovaného C. Q. vinným zo spáchania pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ v čase okolo 10.45 h 21. januára 2012 v G. U., okres H. H., na O. X. I. XXX/XX sa vyhrážal V. W., nar. XX. XX. XXXX zabitím tak, že mu povedal, že to už nebude dlho trvať, aj tak ho zabije aj s jeho „vyjebanou, skurvenou materou“, pričom pristúpil k oknu, ktoré predtým poškodený zatvoril a týmto oknom riadne buchol,

2/ v čase okolo 20.00 h 20. januára 2012 v G. U., okres H. H., na ulici W.. I. XXX/XX sa vyhrážal I. R., nar. XX. XX. XXXX zabitím tak, že po vyjdení zo svojho bytu nachádzajúcim sa na druhom poschodí, zišiel po schodoch a na medziposchodí medzi prvým a druhým poschodím otvoril chodbové okno, pričom počas toho ako sa vracal schodmi naspäť do svojho bytu, upriamil svoju pozornosť na I. R., ktorý stál pred dverami svojho bytu na prvom poschodí aj so službukonajúcimi policajtmi Obvodného oddelenia Slovenská Ľupča, pričom prstom svojej ruky ukázal najprv na službukonajúcich policajtov OO PZ Slovenská Ľupča, ktorým povedal: „že si môžu aj toto zapísať“ a následne ukazujúc prstom svojej ruky na poškodeného I. R. súčasne povedal „aj tak Ťa R. raz odrovnám“.

Za to obžalovanému uložil podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. mu výkon takto uloženého trestu odňatia slobody podmienene odložil, pričom podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Zároveň podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zák. obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom Okresného súdu Banská Bystrica sociálneho výcviku.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný C. Q., a to ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 07.10.2013, ktoré odvolanie následne písomne zdôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne, a to písomným podaním zo dňa 25.11.2013. V dôvodoch svojho odvolania predovšetkým namietal záver prvostupňového súdu o jeho vine a taktiež treste, prvostupňový súd sa podľa jeho názoru nedostatočne vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré mali podstatný vplyv na rozhodnutie súdu o podanej obžalobe. Objektívnym zhodnotením dôkazov, ktoré boli vykonané vo veci nielen v štádiu prípravného konania, ale aj v konaní pred súdom, možno vyvodiť záver, že skutky uvedené v obžalobe sa nestali. Orgány činné v trestnom

konaní nevyhodnotili vykonané dôkazy objektívne, akceptovali len dôkazy svedčiace v jeho neprospech. Vo vzťahu k čiastkovému skutku pod bodom 1/ sa podrobne vyjadril na hlavnom pojednávaní, nebolo preukázané, že by W. a jeho matke adresoval slová v obžalobe uvedené, výpoveď svedka W. v konaní pred súdom bola zmätočná, nejasná, navyiac sú z nej zistiteľné viaceré rozpory, a to vo vzťahu k výpovediam svedkov R. a R.. Ďalej sa v odvolaní tento odvolateľ zaoberal výpoveďami svedkov V. W. a I. R., pričom poukázal na jednotlivé rozpory v ich výpovediach, a to aj s poukazom na výpoveď svedkyne N. R.. Podľa jeho názoru ide o spoločnú dohodu a postup W., R. za pomoci jeho družky R. voči jeho osobe, ktorí sa ani v konaní pred súdom netajili svojimi negatívnymi výrokmí voči jeho osobe. Ak by títo svedkovia vypovedali pravdivo, neboli by v ich výpovediach také vážne rozpory. Ďalej obžalovaný poukázal aj na rozpory vo výpovediach W. a W., táto svedkyňa dokazovala, že ju nikdy fyzicky nenapadol a ani sa jej nevyhrážal. W. pritom tvrdil opak. On sa len snažil brániť svojich synov, voči ktorým sa W. správala hrubo, vulgárne im nadávala a osočovala ich. Ďalej odvolateľ poukázal na dlhotrvajúce nezhody medzi ním a poškodenými, poukázal tiež na vzájomné podávanie podnetov a oznámení na príslušné úrady a orgány s cieľom dosiahnuť jeho potrestanie. Pre uznanie viny nepostačuje len podozrenie, vina musí byť jednoznačne preukázaná, čomu však v posudzovanom prípade nedošlo. Opakovane zdôraznil rozpornosť vykonaných dôkazov, ktoré si navzájom odporovali, dôkazy svedčiace v jeho neprospech sú nejasné, nezrozumiteľné, nepresvedčivé a nevieryhodné. Vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ taktiež podrobne vypovedal v konaní pred súdom, voči poškodenému R. nenaznačoval žiaden útok, pokiaľ použil nejaké slová, tieto neboli podporené žiadnou agresiou voči poškodenému. Bol silno rozrušený, z opakovaného bezdôvodného obviňovania, s poškodeným má neustále spory, ktoré boli v minulosti riešené nielen políciou, ale aj príslušným obvodným úradom. Pokiaľ ide o tento čiastkový skutok, zvýraznil obsah ust. § 10 ods. 2 Tr. zák. a jeho konanie by malo byť podľa jeho názoru kvalifikované nanajvyš ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Krajskému súdu navrhol zrušenie napadnutého rozsudku v celom rozsahu s tým, aby vo veci rozhodol sám a jeho spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodil, alternatívne, aby vec po zrušení rozsudku vrátil súdu prvého stupňa s pokynom, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd v Banskej Bystrici z podnetu odvolania obžalovaného C. Q. podľa § 317 ods. 1/ Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmal tiež správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a v tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaného nebolo dôvodne podané.

Primárne je z pohľadu krajského súdu nutné konštatovať, že skutkový stav ustálený prvostupňovým súdom v napadnutom rozsudku má oporu vo vykonaných dôkazoch, ktoré okresný súd vyhodnotil v súlade s požiadavkami § 2 ods. 12/ Tr. por. V odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z tohto odôvodnenia je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Krajský súd ďalej považuje za potrebné zdôrazniť, že súd prvého stupňa prejednávanému prípadu venoval náležitú pozornosť. Na hlavnom pojednávaní dňa 07.10.2013 vykonal výsluch obžalovaného, svedkov V. W., I. R., N. R., N. H. D., I. U. a D. P., na podklade ust. § 263 ods. 3 písm. a) Tr. por. prečítal výpoveď nebohej svedkyne I. W. z prípravného konania, návrh obžalovaného na vykonanie osobného výsluchu jeho maloletých detí zamietol a ďalej na podklade ust. § 269 Tr. por. prečítal jednotlivé listinné dôkazy, najmä zápisnice o trestných oznámeniach poškodených, charakteristiky obžalovaného, priestupkový spis (č.l. 145 až 152) a odpis z registra trestov na obžalovaného. Po takto vykonanom dokazovaní a po úprave skutkovej vety v oboch bodoch napadnutého rozsudku oproti obžalobe, dospel súd prvého stupňa k správne právnemu záveru, že obžalovaný sa poškodeným vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to vzbudilo ich dôvodnú obavu a naplnil tak všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. formou pokračovania, keď v súlade so stavom veci a zákonom sa odchyľil od obžaloby prokurátora, ktorý navrhol konanie obžalovaného kvalifikovať aj podľa ods. 2 písm. b) § 360 Tr. zák.

K odvolacím námietkam obžalovaného krajský súd stručne konštatuje, že vo veci nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by výpovede poškodených V. W. a I. R. akýmkoľvek spôsobom spochybňovala, pričom podporne boli vo veci vykonané i dôkazy výsluchmi svedkov N. H. D., I. U. a nebohej svedkyne I. W.. Podrobne sa týmito dôkazmi zaoberal v odôvodnení svojho rozhodnutia (strany 8 až 10) súd prvého

stupňa, toto odôvodnenie si krajský súd v plnom rozsahu osvojuje a bolo by nadbytočné z pohľadu krajského súdu túto argumentáciu znovu opakovať.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Podľa ods. 4 citovaného ustanovenia pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pokiaľ ide o uložený trest obžalovanému, žiada sa z pohľadu krajského súdu pripomenúť, že Trestný zákon umožňuje v sankcii ust. § 360 ods. 1 Tr. zák. jeho páchatel'ovi uloženie trestu odňatia slobody až na jeden rok. Prvostupňový súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák. v hornej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Vymeral mu 10-mesačný trest odňatia slobody, zohľadňujúc všetky okolnosti prípadu, na ktoré bol zo zákona povinný prihliadnuť. Ako je to zistiteľné z obsahu odpisu z registra trestov, obžalovaný C. Q. bol síce v minulosti dvakrát riešený súdom, hľadí sa na neho, akoby odsúdený nebol. V mieste bydliska je hodnotený negatívne, napriek problémom a nedorozumeniam s poškodenými správne okresný súd na strane obžalovaného zistil splnenie podmienok § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., výkon uloženého trestu odňatia slobody mu podmiennečne odložil v súlade so zákonom, pričom mu určil primeranú skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia v trvaní osemnásť mesiacov. Takto uložený mierny trest obžalovanému musí byť pre neho ponaučením, aby sa v budúcnosti vyhol akémukoľvek protiprávnemu konaniu, najmä však nedorozumenia s poškodenými neriešil spôsobom ako v teraz súdenom prípade.

S poukazom na uvedené, keď okresný súd nepochybil ani pri uložení konkrétnej povinnosti obžalovanému, krajský súd jeho odvolanie, považujúc ho v celom rozsahu za nedôvodne podané, zamietol postupom podľa § 319 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.